

(המשך מעמוד 32)

סבל בנמל אשדוד. אני הייתי מקבלת ממנו 50 ל"י לשבוע בשביל אוכל, עכשיו, הוא נותן 100. הוא מרביץ לי ולילדים. לא מעניין אותו הילדים. "אני עובדת חצי יום מטפלת, בשביל להסתדר. העניין הזה עם משה, גמר אותי. לפני שנה לקחו אותו לצבא. הוא היה כל הזמן ברוח מצבא. מתוך 11 חודשים שהיה שם, ישב חצי זמן בכלא. שם גם קיבל אסטמה. בסוף שיחררו אותו. ראו שהוא מפגר. אבל הוא לא תופס שהוא לא חייל. הוא

השיג מאיזה מקום בגדים של צבא, וכל פעם לובש אותם והולך להסתובב בחוץ. ככה תפשו לי אותו השוטרים." דבר אחד מדאיג את סולי יותר מכל: "אם הוא יגיע לבית-סוהר, הוא אבוד. שמה הפושעים יגמרו אתו. הסוף שלו שהוא יהרוג את עצמו כמו הילד הזה שתלה את עצמו באבrikביר לא מזמן." מיכאל קליין, מנהל ליישכתי-הסעד בי אשדוד, לא ניאות להגיב על הפרשה. לעומת זאת, פנה קליין, יחד עם אשתו, שהיא קצינת-מיבחן של סולי סנדרוסי, והיתרה בה לא לספר את סיפורה.

תל-אביב
הטלוויזיה
כמשכנת שלום

משפחת שלום, מרחוב הכובשים בתל-אביב, נאלצה לפנות את ביתה, שעמד על סף ההתמוטטות. מאחר שלא הגיעה להסכם עם חברת עמידר, החליטה המשפחה להתנגד בכוח לפינוי. ברוח הזמיר, הומינה, להנצחת המאורע, את צלמי הטלוויזיה.

צלם הטלוויזיה רפי קורנפלד הגיע למי קום. הכין את מצלמותיו וחיכה למהומה. ממש ברגע האחרון, הושג הסכם בין הצדדים. חברת עמידר, אם בשל מצלמר תיו של קורנפלד, אם בשל מניעים אחרים — נאותה להשליש בידי משפחת שלום 120.000 ל"י בכסף מלא, עוד 30.000 כהלוואה. עבור דירה של חדר וחצי. נוכח כמות כזו של מזומנים, נמסה ההתנגדות הנחרצת של משפחת שלום לפינוי, והשלום חזר לשרור בבית שלום. המאוכזב היחיד היה הצלם, שהרביץ כמה שוטט על גופי מנשייה, וחזר לבסיסו.

על פסגת הר סיני

עם **אגד**
מגיעים לכל מקום,
משניר ועד אופיד,
כל טיול עם "אגד" הוא
חווייה עמוקה של הכרת
נופים וספיגת ידע על האתרים
ותולדותיהם, מדריכי "אגד"
המנוסים מלווים את המטיילים
משלגי החרמון ועד פסגת הר-סיני.

זהו אגד